

4 .

K A P I T O L A

„Já bych dneska raději nešla do školy,“ řekla jsem mamce ve středu ráno, jakmile jsem ji probudila. „Mám naražený palec u nohy.“ Zapíchla jsem jí nohu rovnou na polštář vedle hlavy, aby to viděla a nemusela kvůli tomu vstávat. Tomuhle se říká „Ohleduplnost“.

„Ne,“ řekla a neotevřela ani oči, aby se podívala, jestli je to pravda.

„Jenže to není všechno,“ pokračovala jsem. „Taky mě trápí bolest duhovek.“

„Ne,“ řekla zase, pořád se zavřenýma očima.

„A myslím, že mám asi artritidu,“ dodala jsem.
„Paní Jakobová na mě tuhle dýchala ve výtahu, musela jsem to od ní chytit.“

„Ach bože,“ řekla mamka, ale tentokrát aspoň otevřela jedno oko. A pak udělala přesně ten zvuk, jaký dělávala Tečka, když měla v krku chlupovou kuličku.

Popadla jsem peřinu za jeden roh a přikryla si s ní hlavu, ale mamka ji stáhla zpátky. Vzala mě

rukama za hlavu a otáčela ji doprava doleva, aby si ji prohlédla ze všech stran. Dost necitlivě, jako bych tam uvnitř nebyla já.

„Ty sis ostříhala všechny vlasy!“ řekla. „Ty sis ostříhala všechny svoje krásné vlasy! Co si pro všechno na světě *myslíš*, Klementýno?“

„Chtěla jsem, aby se Margareta cítila trochu líp,“ vysvětlila jsem. „Chtěla jsem, aby nebyla ve třídě jediná! Ale zapomněla jsem, že Margareta dneska do školy nejde. Jde k zubaři, protože dostane na zuby rovnátka.“

Mamka zasténala a raději zase zavřela oči. Ale posunula se a udělala mi místo na vyhřáté straně postele.

Zalezla jsem si tam a zhluboka zavětrila. Mámina polovina postele voní jako skořicové rohlíčky. Tátova polovina zase voní jako šišky z borovice. A přesně uprostřed je všechno dokonale smíchané – a to je moje nejoblíbenější místočko. Dnes ráno ale tatka vyrazil do vel-

ké holubí války, takže bylo v pořádku zůstat jen na té skořicovo-rohlíčkové polovině.

Mamka mě ovinula paží. „Aha. Takže teď budeš jediná ve třídě *ty*,“ řekla. „Je mi líto, miláčku, ale nemůžeš zůstat doma. Musíš tam jít a sníst, co sis navařila.“

A tak jsem musela jít do školy, což, jak vyšlo najevo, byla skoro osudová chyba, protože mě málem odvezli do nemocnice v sanitce a s houkačkou a s tím vším okolo!

Stalo se to v ředitelně, kam mě poslala moje učitelka, abych si tam trochu popovídala o sezení v klidu.

Když jsem tam vkročila, ředitelka Rýžová udělala taky ten samý chlupo-kuličkový zvuk. „Klementýno!“ zalapala po dechu. „Cos to *udělala*? Ty sis ostríhala vlasy!“

Byla jsem ráda, že si na otázku odpověděla sama, takže jsem to nemusela dělat já. „Jé,“ řek-

la jsem tedy místo toho. „*Klementýna a Rýžová!* Obě se jmenujeme podle jídla!“

Paní Rýžová pevně sevřela rty, jako by měla strach, že se její zuby chystají někam utéct. Potom si přečetla poznámku od mojí učitelky.

„Nemůžu si pomoci,“ řekla jsem dřív, než mohla ten rozhovor o sezení v klidu zahájit. „Jsem na sezení v klidu alergická.“

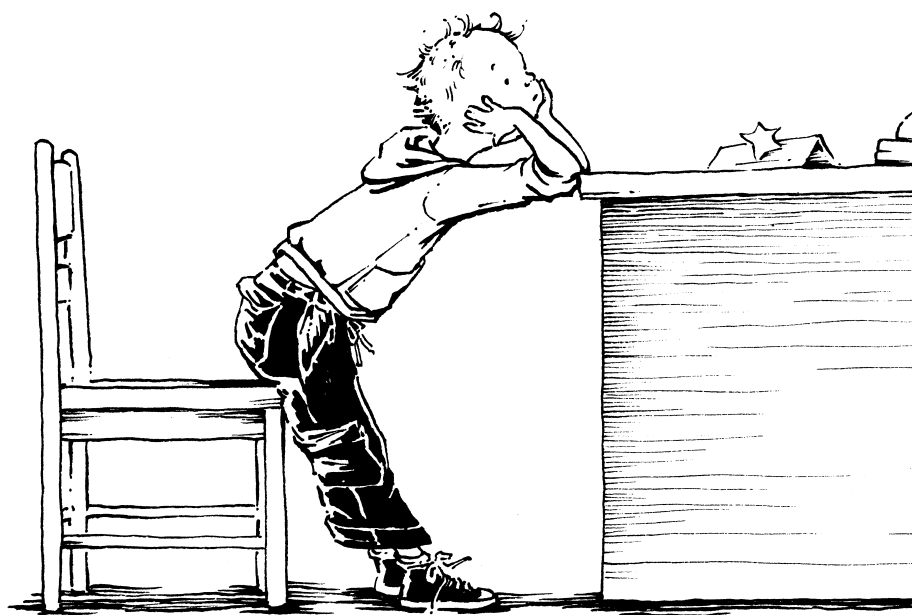
„Nikdo není alergický na sezení v klidu, Klementýno,“ namítla.

„Já ano,“ odpověděla jsem. „Můj bratr je alergický na arašídy. Když jeden sní, začne ho všechno svědit a všechno mu oteče a nemůže normálně dýchat. A já, když zkusím sedět v klidu, začne mě všechno svědit a všechno mi oteče a nemůžu normálně dýchat. To znamená, že jsem alergická na sezení v klidu.“

Paní Rýžová pevně sevřela oči a rukama si třela čelo. Náhodou vím, že tenhle pohyb znamená

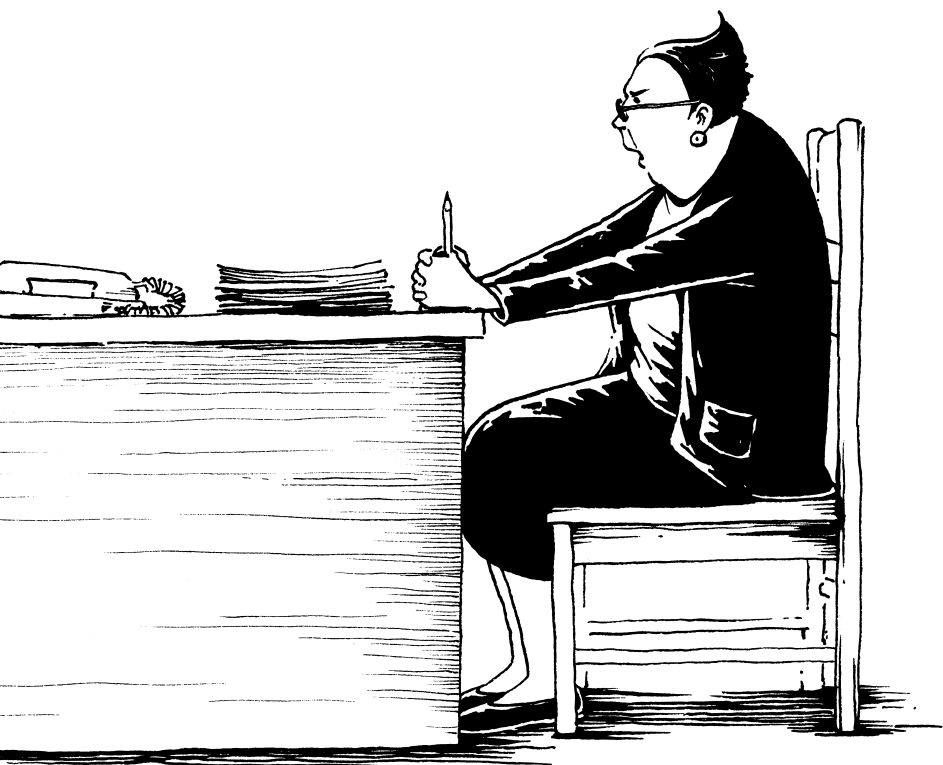
„to je tak hrozný nápad, že mě z něj bolí hlava“, protože přesně ten samý pohyb dělám, když mi mamka řekne, abych navštívila paní Jakobovou. Mně to ale nikdy nepomůže.

„A navíc,“ vysvětlovala jsem dál, „když můj bratr sní jen jeden jediný malinký arašíd, může se stát, že bude muset jet do nemocnice, v sanit-

ce a s houkačkou a s tím vším okolo! Takže když zůstanu sedět v klidu třeba jen minutu... a-ou!“ Pořádně jsem se na židli zavrtěla, jen pro jistotu, aby moje tělo zůstalo v bezpečí. „Uf!“ řekla jsem. „To bylo o fous!“

Ředitelka Rýžová si povzdychla, jako když uchází balón. „Klementýno, myslíš, že by ses

odteď mohla snažit vrtět trochu tišeji, když jsi právě ve třídě?“

Optala jsem se na to svého těla a ono řeklo „Jasně“, a tak jsem to řekla dál paní Rýžové. „Jasně,“ řekla jsem.

„Dobře,“ odpověděla. „A teď, když už jsi tady, co kdybychom si promluvily o tvých vlasech?“

Jakmile jsem pomyslela na své vlasy, nutilo mě to myslet na Margaretu. Pomyšlení na Margaretu mi zase připomnělo, jak jí teď nasazují na zuby rovnátka. Rovnátka na zubech bych si strašně moc přála. Ale pak mě napadlo něco hrozného: Co když mají nějaké špičaté součástky?

Nechtěla jsem, aby se mi na zbytek dne uhníz-dilo v hlavě cokoli špičatého, aby mě to strašilo, a tak jsem se raději podívala z okna, protože jediný způsob, jak smazat špičaté věci, jsou kula-té věci, a na to se výborně hodí mraky. Hned nato jsem uviděla mrak, ze kterého by bylo

úžasně tetování: vypadal přesně jako pes, kdyby ale psi měli dvě nohy – a nahoře místo dole. Tetování ještě nemám dovolené – což je nespravedlivé – a tak si zatím jen kreslím věci na předloktí, abych na ně nezapomněla. Ale neměla jsem u sebe pero. Rozhlédla jsem se po stole, jestli paní Rýžová náhodou nemá po ruce pero na kreslení tetování, a najednou jsem si uvědomila něco strašně podezřelého: *Nikdy jsem neviděla paže paní Rýžové! Vždycky je měla schované pod rukávy!*

„Máte nějaké tetování?“ zeptala jsem se.
„Ukázala byste mi ho?“

„Cože?“ zeptala se paní Rýžová. „Klementýno! Bavily jsme se o tvých vlasech!“

„To už je dávno,“ připomněla jsem jí. A navrch jsem se na ni mile usmála, protože chudák paní Rýžová nemůže za to, že nedokáže dávat pozor.

